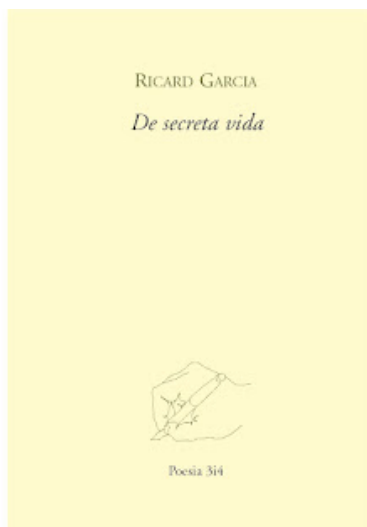


## David Madueño Sentís: "De secreta vida" de Ricard Garcia

Publicat al blog [IlunÀtic](#) el 9 de març de 2013



Fa menys d'un any que des de les pàgines de la revista **Quadern** recomanava la lectura del poemari **El llibre que llegies**, de **Ricard Garcia**, quan poc després em queia a les mans **De secreta vida**, volum anterior publicat per **3i4** després de guanyar el XXVII premi de poesia Ausiàs March de Beniarjó el 2008. I quina sorpresa he tingut de descobrir com de sòlida havia cristal·litzat la veu d'en Ricard en un llibre que recull el bo i millor del seu imaginari poètic, a banda de la riquesa de la llengua amb què el construeix.

Segons en Ricard, la terra que trepitgem al mes de novembre "acotxa les llavors de l'estiu i, sota de cada passa, hi sents bategar estranyes promeses." És el futur de bellesa i esclat de joia que ens espera durant la primavera, tan llunyana, però com tot, forma part d'un cicle natural que cal respectar, patir i viure amb plenitud, com ell pretén mostrar-nos a "Geografia", l'enorme primera part del poemari. Un total de trenta-quatre proses poètiques, ordenades de forma cronològica al llarg d'un any natural (d'estiu a estiu), que intercalen la concatenació de mesos ("Setembre", "Octubre"...), amb imatges que els caracteritzen ("Dijous", "Estranya tardor", "Vidre"), ens mostren un poeta en la plenitud i la seguretat de la paraula, rica en lèxic de la natura, que ens apropa el goig amb què l'observa, malgrat que de vegades pugui ser massa agrest ("El fred et talla la pell al dors de les mans. Minuciosament hi ressegueixes les esclatxes buscant rebrots dels somnis que somiaves, com si fossin solcs a la terra"), o pugui dur l'eco de la mort o de l'absurd ("Com un llamp, t'atrapa la veritat: No n'hi ha cap de camí per fer... Tu ets aquesta franja de terra que s'allargassa entre llums i ombres, l'excusa per travessar el paisatge").

Tanmateix, el cercle de la vida, de la mort a la vida regenerada en una infinita concatenació, i l'ordre establert marcat per les festes i les tradicions fan una mica més amable "aquest teu paisatge de les tardes dels dijous; tan ple d'arestes i congostos", "i, mentre esperes que tornin a florir els ametllers, esgarraparàs amb els ulls, una vegada i una altra, aquesta boira freda i humida que ens vol cobrir les vides per furtar-nos el goig". Formalment, **Garcia** aposta en la gran majoria dels textos per la prosa poètica, i quan no pel vers llarg, que li permeten reproduir la morositat amb què sent i descriu el pas del temps.

La segona part és una immersió en l'experiència individual, allunyada (però no pas deslligada) d'aquesta extroversió fins aquí descrita. Formalment, passem de la prosa poètica més testimonial (gairebé de dietari, per deixar testimoni de les impressions personals) al vers i l'estrofa, a la recerca del lirisme que aconseguixi atansar-nos millor a aquesta vivència interior. Com a poeta, **Garcia** reflexiona sobre la paraula i sobre les mans, que capten a través del tacte les pells del món i que a la vegada esdevenen traductors de la "secreta vida" que s'amaga dins seu. També aquí hi ha una voluntat d'alentir el temps, de tendir, a través de la mirada, a fusionar-se amb l'exterior natural, lluny de les vanitats i els sorolls, tot per aconseguir "Oblidar-se de viure", perquè "amb la força quieta del riu, un corrent invisible el creix / i l'ofega, amb delicada violència, de secreta vida...".